

Jdu po ulici, užponěkolkáté. V ruce svírám papírek s číslem popisným, které už stejně znám. Jsem na místě. Jen při pohledu na dveře se mi sevře žaludek a najednou stojím jinde.

Je mi devět a skamarády prohledávám nedávno opuštěný dům. Na stole se válí vánočka, nedopalky, kafe. Ale my se koukáme po cennějších věcech, možná i špercích. Ozve se rána. Všichni ztihneme. Koukneme po sobě a je nám jasné, že musíme vypadnout.

„Co je to?“ ozve se jeden z nás. V tom se z místa hluku ozve další rána – rána otevírání dveří železné skříně. Kluci neváhají a berou nohy na ramena. Mně to nedá a jdu se kouknout. Ve skříně se něco mihne. Bojím se, ale přece to teď nevzdám. Když vlezu dovnitř zjišťuji, že je to chodba. V rohu sedí malá holka! Velká asi jako já – ušmadlaná, tmavovlasá, nijak se ode mě neliší – holka. Tedy na první pohled. Na druhý má na rameni žlutou hvězdu. Jsem jí fascinován.

„To je jednorozec.“ podává mi koně se zlatým rohem. Až teď si všímám hraček všude kolem. Znovu mi padnou oči na hvězdu: „Ještě jsem žádnou neviděl tak zblízka.“ Řeknu a chci si ji prohlédnout.

Ozve se další rána. Rozbití oken. To určitě nejsou kluci – nikdy nejsme tak hluční, dáváme si pozor. „Utíkej!“ pobíjí ji, ale ona zůstává sedět. „Utíkej!“ konečně se po čtyřech pohne dál chodbou. Je pryč.

Stojím tu ve vši své hanbě. Mám strach, ale nemrzí mě to. Koukám do očí mužům, kteří sem vtrhli. Za zády svírám jednorozce. Vědí, že ho mám. Na vyzvání jim ho dám: „Je mi to líto.“ Řeknu. I když není. Jednorozce hodí na zem, jako největší cetku a rozšlápou. Chce se mi brečet. Ze zhora ma přiletí facka a já se skácím k zemi. Teď už brečím.

Otáčím se ode dveří, protože mám opět moc velký strach. Dveře se otevřou a v nich stojí ona. Trošku starší, alerisy má stejné. Je to ona. Pozve mě dál, nalije mi čaj, povídáme si. Z pod saka vytáhnu krabici. Oči se jí rozsvítí jako tenkrát, když v ní vidí jednorozce.

A. Petřeková, 1. A